

Stínino věno

sepsal Voltha gra-Yamwort
(přeložila Aphthorne)

ásníci mají pravdu. Když se zamilujete, úplně vám to změní život, řekla Kepkajna gra-Minfang, občas přezdíváná Stína. "Už celé měsíce se mi nechtělo nikoho okrást ani nic uloupit. Představte si, včera jsem šla kolem dokořán otevřených dveří domu bohatého obchodníka, ale nemyslela jsem na nic jiného než co si obléknout na svatbu."

Příliš dlouho ses pohybovala ve špatné společnosti, kývl její přítel Khargol souhlasně. "Nikdy jsi mi neřekla, co se stalo tvému prvnímu manželovi. Však víš, tomu, kterého ti dal šaman."

Roztrhali ho popelaví ghúlové, usmála se Kepkajna zasněně. "Docela smutné. Ale vím, že Wodworgovi se nic takového nestane. Není to žádný dobrodruh. Je skoro jako z Císařství, vlastně odtamtud opravdu pochází. Vyprávěla jsem ti, jak jsme se potkali? "

Alespoň stokrát, zabručel Khargol a sáhl pro svůj korbek. "Hlídal tě ve vězení a odmítl ti donést jídlo, dokud jsi mu neslíbila, že se za něj vdáš."

Slyšel jsi někdy o něčem tak bláznivě romantickém? vzdychla Kepkajna, pak ale zvažněla. "Původně jsem chtěla říct, že doufám, že mi moji staří přátelé popřejí štěstí. Jenže jak říkával starý Bosriel, je nesmysl přát si něco, co se nemůže stát. Okamžitě po svatbě odjíždíme s císařskými rytíři do Balmory. Ale jsem si jistá, že dokud ještě budeme v Dagon Felu, najde gang určitě nějaký způsob, jak narušit můj milostný život a vytrhnout mě z mého štěstí. Prostě to vím."

Jak se blížil den Stíniny svatby, vzduch se plnil čímsi zlověstným. Kepkajna to cítila kdykoliv, když se právě neutápěla v opojné blaženosti. Zdálo se, že ve stínech se pohybují temné postavy, které zmizí, kdykoliv se k nim přiblíží. Poznala, že oblečení několika žebráků nedaleko Woodworgova domu jsou jen převleky. Chudáci však utekli dříve, než stačila poznat, kteří z jejich starých známých se jí snaží sledovat.

Takových chvil prozření však nebylo mnoho. Kepkajna byla skutečně šťastná a připravovala obřad, který měl proběhnout právě v té kobce, kde ji Wodworg věznil. Její otec byl už dlouho po smrti - další oběť popelavých ghúlů - velitel stráže se však nabídl, že ho u obřadu zastoupí. Věno si Kepkajna samozřejmě musela zajistit sama. Koupila svému milovanému skutečně nádherný dar, za což dala i poslední ze všech pečlivě nakradených peněz.

Svatba měla proběhnout úderem půlnoci, jak je u orků tradicí. Již dopoledne ji však družičky, ženy císařských úředníků, oblékly do šatů z červeného sametu s nádherným zlatým filigránem. Jedna z nich, Dolcetta, poznamenala, že se doslechla o skutečně překrásném daru, který Kepkajna Wodworgovi koupila jako věno.

Ukážu vám ho, zachichotala se Kepkajna a polooděná zamířila ke skrytému výklenku. Jenže dar někdo ukradl.

Ženy se zděsily. Stínu však krádež nepřekvapila, jen podráždila. Přesně to odpovídalo stylu jejího starého gangu. Věděli, že svatební obřad bez věna by byl považován za nešťastný. Požádala družičky, aby rychle dokončily její oblékání, a zatím přemýšlela, co mohli zloději s jejím pokladem udělat.

Celý kraj byl protkán tajnými doupaty a opuštěnými skrýšemi, v nichž zloději ukrývali svůj lup. Samozřejmě to bylo až příliš zřejmé a oni to museli vědět, ale po usilovném přemýšlení si vzpomněla na místo, kde by lup za podobných okolností ukryla ona. Jakmile byla připravena, požádala Kepkajna družičky, aby zajistily, že obřad začne přesně podle plánu, a nedělaly si starosti, kdyby přišla o trochu později. Zahalila se vlněným přehozem, aby ochránila drahocenné šaty před prachem podzemí, a vydala se k Malakathově svatyni.

Stína se nikdy předtím nepokoušela okrást vlastní přátele, a ačkoliv na ně byla našťvaná za to, že se snaží zmařit její štěstí, neměla v úmyslu je fyzicky zranit. Jejím stylem bylo vyhýbat se sporům, ačkoliv věděla, že tentokrát se jim vyhnout nedokáže. Díky lekcím svého učitele Khargola se celé roky dokázala vyhýbat kopím a mečům stráží a císařských

rytířů, nyní uvidí, zda jí pomohou přežít i ve zlodějském doupěti a překonat neznámá nebezpečí svatyně. A hlavně si přitom neponičit šaty.

Opuštěný chrám byl tak prázdný, že zatímco procházela stále dalšími a dalšími chodbami a sály, začala se obávat, že se spletla. Až našla malou místnost, skrytou na konci dlouhé chodby. Věděla, že právě to je to pravé místo, ale zároveň že představuje ideální příležitost pro toho, kdo by ji chtěl přepadnout. Vzala ze stolu truhličku se svým pokladem a obrátila se, aby útoku čelila.

Když vycházela ze dveří, objevili se na konci chodby dva členové její staré party, a rychle kráčeli směrem k ní. Redgardský zlodějček Yorum a jeho dvojče a sestra Yorh-i. Znali Stínu až příliš dobře na to, aby jí začali vyhrožovat, a okamžitě zaútočili. Yorum sekl zleva krátkým mečem, zatímco Yohr-i se jí pokusila napadnout zprava. Stína se jí ladným pohybem vyhnula, přenesla váhu na levou nohu a pravým ramenem uhnula do strany, takže Yorumův meč neškodně prosvítl kolem a obě dvojčata do sebe vrazila. Kepkajna se kolem nich hbitě prosmýkla, jenže téměř okamžitě po ní vyrazil Argoniánc Binyaar.

Plazí muž ji nikdy neměl rád a ona mu to ochotně oplácela. Nyní se k ní řítit s napřaženým palcátem a sebejistě škodolibým úsměškem. Zlomek vteřiny před tím, než jí mohl rozpoltit lebku, se Stína skrčila, takže jeho zbraň namísto jí s hlasitým zaduněním zasáhla zeď, což Binyaara vyvedlo z rovnováhy. Získaného času využila k útěku; před sebou již cítila čerstvý noční vzduch.

Posledním z obránců jejího věna byl Sorogth, ork, s nímž kdysi měla krátký románek. Kepkajna věděla, že právě on tuhle krádež vymyslel. V jistém smyslu a ve správném kontextu, pomyslela si, byla jeho snaha udělat jí něco nepříjemného vlastně docela sladká. V tu chvíli jí však největší starosti dělalo, jak se vyhnout jeho špičaté sekeře, která hrozila, že jí celkem snadno rozsekne nejen její přepychové šaty, ale i všechno pod nimi.

Mírně pokrčila kolena, kýváním ze strany na stranu Sorogthovi bránila seknout ji do shora a pohyby hlavy mu ztěžovala rozpoznání svého příštího kroku. Spolu s nepravidelnými kroky to z ní dělalo velmi obtížný cíl. Před jeho vodorovnými ranami se skrčila a svislým uhýbala. Jenže ať se ho sebevíc snažila obrannými pohyby zmást, Sorogth s ní stále držel krok a odmítal se vzdát své pozice ve východu z podzemí.

Půlnoc se blížila a Stína se konečně rozhodla, že potyčka musí skončit. Když po ní znovu sekl, ukročila vlevo, skrčila se a sklonila hlavu, takže ostří sekery proletělo nad jejím pravým ramenem. V tu chvíli měl její protivník nekrytou pravou stranu a ona s nechutí mrštila truhličkou přímo do jeho hrudi tak silně, jak jen dokázala. Neměla však čas na to, aby zjišťovala, zda ho zabila či jen omráčila. Myslela jen na to, jak se co nejrychleji dostat na půlnoční obřad.

Přesně o půlnoci byli Wodworg a Kepkajna oddáni. Wodworg byl jejím darem nesmírně potěšen, tak nádhernou zbroj mu budou všichni císařští vězeňští dozorcí závidět. Ještě víc ho okouzlo vyprávění jeho ženy, když mu líčila, jak se pro ni vypravila do Malakathovy svatyně.

Nenapadlo tě si zbroj obléci, když jsi věděla, že tě přepadnou? zeptal se.

Nechtěla jsem ti poškrábat dárek, odpověděla mu mezi polibky." A rozhodně jsem si nechtěla potřhat šaty."